

sige, at Stillingen for dem, som ville forsvare Universitetets Kapitalformue, vilde være forettere og vilde ad Argumentationens Vej være lettere at hævde end den, som er bleven indtaget i de senere Aar.

N. Jensen (Aarhus Amts 3die Valgkreds): Jeg har bedet om Ordet for at sige et Par Ord til Unbefaling for Forslaget under Nr. 26. Jeg har hørt flere ærede Medlemmer udtale sig imod det, og navnlig sagde den ærede sidste Taler, at, naar Folkethinget har vedtaget en Lønningslov, ansaa han det for rigtigt, at det ogsaa strengt holdt Konsekventerne af sine Lønningslove. Denne Sætning kan jeg ganske i Almindelighed tiltræde; imidlertid er der ved alle Regler Undtagelser, som man paa ingen Maade kan se bort fra, og jeg tror, at det foreliggende Tilfælde danner et saadant. Det er dog selvfølgelig, at, naar en Mand paatager sig et eller andet Arbejde for Staden, indgaar han derved et Kontraktforhold; Staten lover ham Arbejdslohn for at udføre et vist Arbejde, og det er da aabenbart, at han ikke vilde paatage sig Arbejdet, naar ikke Lønnen fulgte med. Han bygger altsaa sin økonomiske Fremtid paa det Løfte, Staten saaledes har givet. Nu kan der vel være andre, høiere Hensyn, som gjøre, at Statens lovgivende Myndighed maa forandre de saaledes engang bestaaende Betingelser, men det er dog Noget, der saa godt som altid er Tilfældet, at man indretter Lovene saaledes, at de ikke faae tilbagevirkende Betydning; hvad en Mand i et givet Dieblit oppebærer, vebbliver han at oppebære. Dette kan vel ikke siges at være Tilfældet her, men der var dog Lønningsforhøielse i saanær Udfigt, at der var al rimelig Grund til at vente og haabe den, og de Paagjældende ere blevene meget bittert skuffede ved at blive afkaarne fra den. Jeg skal imidlertid ganske tiltræde, hvad Finantsudvalgets ærede Formand udtalte med Hensyn til Kravet i retlig Henseende, og jeg finder ogsaa, at, naar der er Tale om at give dem Noget, vil det kun ske af Billighedsgrunde for ikke at være ubillig imod Enkelte. Naar et enkelt Medlem har omtalt den Lønning, de oppebære, som taalelig eller som saadan, at man ikke var henvisst til af særlige Grunde at imødekomme deres Ønske, saa skal jeg udtale, hvad Enhver kan se, at i alt Fald een af dem kun er lønnet med 612 Rd. Den samme Mand, som er lønnet med denne Sum, der efter vore nuværende Konjunkturer ganske vist er en meget lille Løn, har, for at offre sig til Seminariets Tjeneste, forladt et meget godt almindeligt Skolelærerembede ude i Landet, et Embede, som nu vil være paa 800 Rd. om Aaret. Han har en ganske særlig Dygtighed i enkelte Fag, som han udenfor den egentlige Seminarietid har faaet Heilighed til at uddanne sig i i Kjøbenhavn; han ønsker at offre sin specielle Dygtighed i disse Fag til Seminariets Tjeneste, og derfor gif han

derhen, altsaa for hans Bedkommende er der al mulig Grund til at ønske, at Staten i dette Tilfælde vil vise Billighed. Man kan jo heller ikke se bort fra, at Staten fremdeles forlanger affruat samme Tjeneste af disse Mænd som den Gang, da de bleve ansatte med en Del Udfigt til Lønningsforbedring. De kunne ikke sige til Staten: Du har forandret vore Lønningsforhold, derfor vilde vi ogsaa have Fritagelse for nogle Timers Undervisning. Noget Saadant vilde man jo ikke tilstede, og dette synes mig at maatte bestyrke Billigheden af at vedtage Forslaget under Nr. 26 a. Jeg vil med det Samme udtale med Hensyn til Forslaget under Nr. 23, at jeg fuldstændig kan tiltræde den Betragtning, at det af Ministeren stillede Forslag er Hovedsagen, og jeg skal derfor stemme for det og tilraade Andre at gjøre ligesaa; jeg kan ikke dele min ærede Sidesmands Betragtning (Sørgensen) i denne Sag.

Aufsjer: Med Hensyn til det Ændringsforslag, der er stillet under Nr. 22 af Kirke- og Undervisningsministeren, skal jeg ganske henholde mig til det, der er udtalt af det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius). Jeg mener ligesom han, at det er urigtigt at stille Universitetet i et saadant Forhold, at vi i en forholdsvis kort Tid fortære den Kapital, som vi for dets Bedkommende have arvet fra vore Fædre. Jeg henholder mig ligesom han dertil, at det vilde være rigtigere, naar man ikke vil give Universitetet Tilflugt af Kommunitetets rige Midler, da at give det af Statskassen, og jeg gjør det saa meget hellere, som netop den ærede Ordfører gjentagne Gange under de Debatter, vi have haft, har udtalt, at naar Universitetet trænger, er det Statskassen, der skal træde hjælpende til. Nu er det ganske vist ikke i dette Dieblit Universitetet, der trænger; saalænge det har en Kapital, som vi kunne anvise paa, kan det faae sine aarlig tilbagevendende Krav tilfredsstillende, men naar denne Kapital er opspist, saa er det dem, der komme efter os, som komme til at trænge. Universitetet kan forstandigvis i og for sig ikke komme til at trænge, thi derom er jeg enig med den ærede Ordfører, og han upaatvivlelig med mig, at vi begge ville have Universitetet opretholdt. Med Hensyn til det lille Ændringsforslag om et Tilflugt til nogle Seminarielærere skal jeg tillade mig at sige et Par Ord. Der er fra forskjellig Side hentydet til, at det var et Spørgsmaal, som kunde drage Konsekventer efter sig, men dette er af den Slags Ting, der aldrig være mig. Naar et Spørgsmaal i og for sig er billigt, og naar de Konsekventer, som det kan drage efter sig, ikke ere af den Bestaaenhed, at Statskassen ikke kan magte dem, saa har den Omstændighed, at Spørgsmaalet kan drage Konsekventer efter sig, ingen Indflydelse paa min Afgjørelse deraf. Er det billigt, stemmer jeg for det, og er det ubilligt,